

בית בנימיני
המרכז לקרמיקה עכשווית

ייצור קרמי מקומי היום
Local Ceramic Production Today

אויזל, וצא
Matter of Fact

פועל יוצא
ייצור קרמי מקומי היום

אפריל - יוני 2016

בית בנימיני
המרכז לקרמיקה עכשווית

אוצרים: מאיה בן דוד ויהונתן הופ

אוצרת בית בנימיני: שלומית באומן
עיצוב תערוכה: איתי אהלי
עיצוב גרפי: דנה זליג
צילום: שחר תמיר
הקמה: גיא בר סיני
דפוס: ע.ה. הדפסות בע"מ, תל-אביב
על העטיפה: דנה זליג, צילום מסך מתוך מיצב וידאו

תודות

אנשים יקרים שפגשנו לאורך העבודה על התערוכה
ושתפו אותנו במחשבות/מעשים אודות מפעל לפיד:
מהנדס מפעל לפיד בעבר יצחק פרנצוס, אוצר אספן
וחוקר הקרמיקה אריה פרנקו, מעצבת מפעל לפיד
בעבר ציונה שמשי, מנהל "חרסה" ניר קליין ואספן
הקרמיקה מיקה אדלר.

תודה ליהודה קורן, שלומית באומן, ארנה קוין,
יובל סער, מיה דבש ולהב הלוי.

ולמלאי בית בנימיני גור ענבר, אופיר נאור וגבי פרו
על עזרה למשתתפי התערוכה לאורך תהליכי העבודה.

תודה מיוחדת לצוות בית בנימיני בניצוחה של
מרסל קליין על יחס אדיב, מלמד ומעורר השראה.

© כל הזכויות שמורות לבית בנימיני
www.benyaminiceramics.org

משתתפים

דב גנשרוא 9

סטודיו קאהן 10

סטודיו Bakery - גילי קוצ'יק ורן אמיתי 11

Reddish - נעמה שטיינבוק ועידן פרידמן 12

ליאורה רוזין 13

שירה קרת ואיתי לניאדו 14

יהלומיס - רועי יהלומי וטל הדר 15

אנדריי גרישקו ושי ניפוזי 16

עודד ובמן 17

איתי אהלי 18

אליאונורה אורלי אדלביץ 19

מיה מוצ'בסקי פרנס 20

סטודיו דור כרמון 21

דנה זליג 22

Reddish

נעמה שטיינבוך ועידן פרידמן

Fragment

שברי כלים מתוצרת 'לפיד'

שנאספו בחוף עליה,

יפו 2016

ייצור קרמי מקומי היום
Local Ceramic Production Today

אויזל
'וצת
Matter of Fact

פתח דבר מאיה בן-דוד יהונתן הופ

"היקום הפוסט-מודרני שוב אינו בשורה תאורטית המדהדת ממרחקים: הוא המרחב האינטימי של חיינו, הוא החלל הפיזי, האידיאלי והרגשי שבו אנו, הישראלים, קמים בבוקר והולכים לישון בערב."

— לארי אברמסון, "ערמה של דברים", מיני ישראל

ייצור המוני הוא אמצעי לעשייה תרבותית המשכפלת עצמה ומפעפעת באמצעותו לחיי היומיום, לבתים ולזיכרון המשותף של כל חברה. תערוכה זו מבקשת לבחון את ערכם ומשמעותם של ייצור מקומי ועיצוב מקומי היום, באמצעות התבוננות על תעשיית הקרמיקה בארץ.

מפעל 'לפיד', שכליו היו נפוצים ומוכרים כמעט בכל בית בישראל, פעל בארץ במשך כחמישה עשורים, וסיפק לשוק המקומי כלי בית וכלים סניטריים זולים ושימושיים. בשנות השמונים שונתה המדיניות בארץ בנוגע ליבוא סחורות, המכסים שיושמו עד אז על מנת להגן על התעשייה המקומית הופחתו והשוק הוצף בסחורות זולות. יצרנים כמו 'לפיד' מצאו עצמם מתחרים מול תוצרת חדשה חולה בהרבה, וערך מוצריהם נשחק כליל. תוך פחות מעשור מתחילת מהלך זה נסגר מפעל 'לפיד', וכל שאר מפעלי הכלים הקרמיים בארץ.

מה היה אילו מפעל לפיד היה שורד את תהפוכות הזמן וממשיך לייצר עד היום? המפעל המדומיין שתוצריו ותהליכיו מוצגים בתערוכה, מתבסס על מפעל 'לפיד' כמקרה בוחן לתעשיית הקרמיקה בארץ ככלל. משתתפי התערוכה דמיינו עצמם כמעצבי המפעל הממלאים את פסי הייצור בכלים תעשייתיים המשקפים את תפיסת עולמם היום בהקשרים של שימושיות, מקומיות, יעילות, ייצור ויופי.

התהליך המוזכר, של דעיכת התעשייה בעולם המערבי בעשורים האחרונים, מעורר דיון ציבורי בנוגע לגורמיו והשלכותיו, כששאלות כלכליות, טכנולוגיות וחברתיות עומדות בלב השיח. היבטים אלו אומנם מהותיים לחשיבה הייצרנית-תעשייתית אולם תערוכה זו מבקשת להאיר נקודה נוספת בדיון ועיקרה הקשר והדיאלוג שבין תעשייה לתרבות, והשלכותיו של קשר זה על הסיבה החומרית, על קניינה הרוחני של חברה, ועל זהות מקומית.

כלי הבית המשמשים אותנו מבטאים מכלול טכנולוגיות, חומרים, שימושים וצורות הנוצקים ומעובדים בפסי ייצור של מפעל. בשיקולים המופעלים בעיצובם ובעיבודם מתגלמים רוח הזמן והמקום בו נוצרו. באמצעות הפצתם ההמונית והשימוש היומיומי מתקיים בהם הפוטנציאל להשפיע חזרה על זהות החברה והמקום, לפיכך מהן השלכותיה של העדר תעשייה על תרבות? העבודות המוצגות הן בבחינת חזון אפשרי, תמונה המשקפת מה היינו עשויים להרוויח כתרבות מקיום של תעשייה מחוברת עיצוב.

בתעשייה קרמית, תבניות הגבס שמשמשות ליציקה הן קצרות חיים ומחלפות בתדירות גבוהה. תבנית האם (או המאסטר), אותה מכינים על מנת ליצור את תבניות הגבס הזהות, מהווה למעשה את הלב של פס הייצור, ובתעשייה גדולה מושקעים בה משאבים רבים על מנת שתהיה מיטבית. גנשורא בוחן באמצעות סדרה זו מה היה קורה אילו מעצב היה מחזמן לפתח תבנית אם? באיזה אופן תבנית כזו היתה יכולה לגלם חשיבה על יעילות כלכלית ויצרנית, ארגונומיה, תוכן, מיתוג וכדומה. מערכת תבניות-האם 'V300' שואבת את חוכמתה מתעשיית הזרקות הפלסטיק ומטכנולוגיות של הדפסה תלת מימדית. חצי אחד של התבנית יועד להדפסה ומאפשר החלפה של גופים בתדירות גבוהה תוך התיחסות לפרטים רבים ומורכבים והחלק השני יועד להזרקה ומאפשר עמידות לאורך זמן. מערכת זו מיועדת למפעל קטן עד בינוני המבקש לשכלל וליעל את אמצעי הייצור הבסיסיים שלו על מנת להפיק קולקציות חדשות הדורשות מינימום עיבוד משני נוסף.

דב גנשורא

מערכת ייצור תבניות V300

פוטופולימר בהדפסת תלת מימד (תבנית אם), גבס ביציקה (תבנית עבודה), אדמית ביציקה לתבנית וגלזורה שקופה (אגרטה) הדפסת תבנית אם: סטראטסיס

קומבינטוריקה הוא מושג מתמטי המתייחס כאן למערכת ייצור בה מספר האובייקטים הוא פונקציה של מספר חלקי התבנית ומספר הרוטציות האפשריות לכל חלק. שלוש תבניות המבוססות על כלים מקוריים של לפיד מסדרת ערבסקה, הניתנות לפירוק והרכבה מחדש יוצרות סך של 24 ווריאציות שונות. התבנית נבחנת כ"מכונה" משכוללת, פתוחה, נסיונית, נתונה למרותו של המעצב, "כשאתה בונה לעצמך את כלי העבודה אתה יותר בקלות משחק, בודק גבולות, לא מפחד לחתוך, לחבר, לשנות... כי תמיד תדע להחזיר חזרה" מציין קאהן.

ביחסים שבין היוצר לעבודתו וכליו באה לידי ביטוי עם השנים ווירטואוזיות, אותה מיומנות טכנית גבוהה המשפיעה באופן משמעותי על הביצוע האומנותי/יצירתי. קאהן בוחן וחוקר את התבנית מתוך רצון לפתח ולשכלל מהלך ייצורני המנסח במקביל שפה צורנית.

תוצרי הקולקציה המוצגים הם בבחינת תוצרי לוואי, חלק ממהלך חקרני ופיתוח של כלי עבודה.

סטודיו קאהן

קומבינטוריקה

אבנית ביציקה לתבנית

סדרה זו מבקשת לשמר את ערכו של המגע הידני בחומר על ידי היפוך הסדר המסורתי של פס הייצור בתעשייה – מעבר של הטיפול הידני משלב העיטור, הכמעט אחרון בשרשרת הייצור, לשלב יצירת התבנית, הראשון בשרשרת הייצור.

בניגוד לשיטה המקובלת להכנת תבניות על-פי דגם מוגדר מראש, עיבוד התבניות בסדרה זו נעשה בצורה ידנית וספונטנית ע"י מקדחים שונים שעוצבו במטרה לחרוט חללים בגבס. הטכניקה של קדיחה לתבנית נגטיבית מאתגרת את מערכת היחסים שבין המבנה, הצורה והחומר באופן בו רכיבים אלו נפגשים והשפה האסתטית שהם מייצרים – קוצניות חזקה ושברירית כאחד. שילוב המקדחים השונים ועבודה ספונטנית – חופשית בתהליך הקדיחה מכוונת ליצירה של סדרת כלים בעלת מכנה משותף מחד ואיכות יחידנית מאידך. כל תבנית מהווה למעשה limited edition, שתוקפה כאורך חיי התבנית לפיכך כשהתבנית מתבלה הסדרה נגמרת.

פיתוח הטכניקה של עבודה בנגטיב היא תגובה לעבודות הבטון של הקרמיקאית-מעצבת, גדולה עוגן, סבתו של אמיתי, שעבדה במשך שנים בפיסול נגטיבי בתבניות ארגזי חול ויציקות בטון.

Studio Bakery
גילי קוצ'יק ורן אמיתי

Machined Punk Red-Sea Creatures

אדמית ביציקה לתבנית,
גלזורות שונות

הצורות שאפיינו את כלי לפיד הושפעו לרוב מהסגנון המודרניסטי שרווח באותה תקופה, והיו חסרות ייחוד משמעותי, בעוד ששפת העיטור הידני שפותחה במפעל הפכה בראי הזמן למזוהה ואיקונית בפני עצמה. המתח בין השניים הפיק לעתים חפצים שהתקיים בהם קשר קלוש או אקראי בין צורתם לבין עיטורם.

נקודת מוצא זו עומדת בבסיס סדרת 'Fragment' של שטיינבוק ופרידמן המגלמת פרשנות עכשווית ל'ערבסקה', אחת הקולקציות המוכרות והמצליחות ביותר של 'לפיד'. באמצעות שינוי מהותי באופן הייצור מוגדרת מערכת יחסים חדשה שמאפשרת ואף מעודדת יצירת קומפוזיציות שונות של עיטור על גבי כל כלי. בשונה מהעיטור המקורי שיושם באמצעות מכחול, בקולקציה הנוכחית העיטור נוצר באמצעות שיבוץ של חימרים צבעוניים מגוונים לכדי משטח גרפי "מצויר", הנכבש לתוך תבנית לקבלת כלי אוכל בעל עיטור דו צדדי. הקורצנים שמשמשים לחיתוך הצורות בחומר הגלם, הם תוצאה של עיבוד ממוחשב של עיטורי הערבסקה המקוריים, והם הודפסו במדפסת תלת מימד. אופן הייצור של הכלים מאפשר יצירת קומפוזיציה יחודית לכל כלי באמצעות מהלך תעשייתי בעל איכויות ידניות.

Reddish

נעמה שטיינבוק ועידן פרידמן

Fragment

אבנית בכבישה לתבנית, גלזורה שקופה

רוזין רואה בכלי הקרמיקה של לפיד כלים אופטימיים, מלאים בתקווה לעתיד יצרני מקומי. עם השנים הכלים ששמשו את רובנו בארוחות משפחתיות זנחו זה מכבר או הפכו לחפצי ראוות ואספנות המוצגים בוויטרינות, רחוקים משולחן האוכל היומיומי. לפיכך כלי לפיד הם גם כלים טראגים.

הסדרה 'תקווה וייאוש' מתייחסת לאופן בו הזמן משנה את תפקודו של החפץ וממחישה זאת בקבוצה של קופות חסכון המבוססות על נפחים של כלי לפיד מקוריים. קופת החסכון גם היא חפץ אופטימי לתחושתה של רוזין. היא מיכל לתקוות של בעליה, להבטחה ולפוטנציאל של מה שעתיד לבוא. לאט לאט, לצד המטבעות הנאספות, מצטברת גם מועקה מפני היום בו תסיים את תפקידה ותנופץ לטובת המטרה לשמה נרכשה מלכתחילה. לפיכך קופת חסכון היא גם חפץ טראגי.

רוזין אספה ואיתרה כלים מקולקציות שונות של לפיד בחיפוש אחר אייקונים מזוהים, כאלו שצלייתם תזכיר לנו בית ויומיום מתקופה אחרת. כלים אלו נחתמו והפכו לתצורה סגורה של מיכל שהיא הבסיס הנפחי לקופות החסכון. המניפולציה של החתימה חשפה את המטען האסתטי של הכלי החבוי ב-DNA של הפרופורציות. הסרת שכבות העיטור, השייכות פעמים רבות לטרנדים חולפים, מציגה מחדש את לפיד כרלוונטי מתמיד.

ליאורה רוזין

תקווה וייאוש

פורצלן ביציקה לתבנית

שיטת הייצור המגולמת בסדרה 'Duomorph' מדגימה אפשרות לעיצוב כלים בעלי ערך נתפס גבוה באמצעים בסיסיים ומהירים. לניאדו וקרת פועלים מתוך רצון לאתגר שיקולים כלכליים ויעילות ייצרנית מבלי להתפשר על איכות התוצר וערכו הנתפס.

שירה קרת ואיתי לניאדו

Duomorph

פורצלן ביציקה לתבנית

הקולקציה המוצגת היא משפחה של מיכלי פורצלן בעלי פונקציה בסיסית (קנקן, מחזק חלב, כוס, מסחטה) כאשר המערכת הצורנית מורכבת משני היקפים ששייכים לשתי פונקציות שונות. הפונקציה התחתונה באה לידי ביטוי כאשר יוצקים לתבנית "חצי כלי" והעליונה כאשר יוצקים כלי שלם לפיכך שני הכלים הם תוצר של אותה צורת יסוד. שיטה זו מייצרת כלים שונים בעלי קשר צורני הדוק תוך ניצול כפול של כלי הייצור – כל תבנית משמשת לייצור שני חפצים נבדלים.

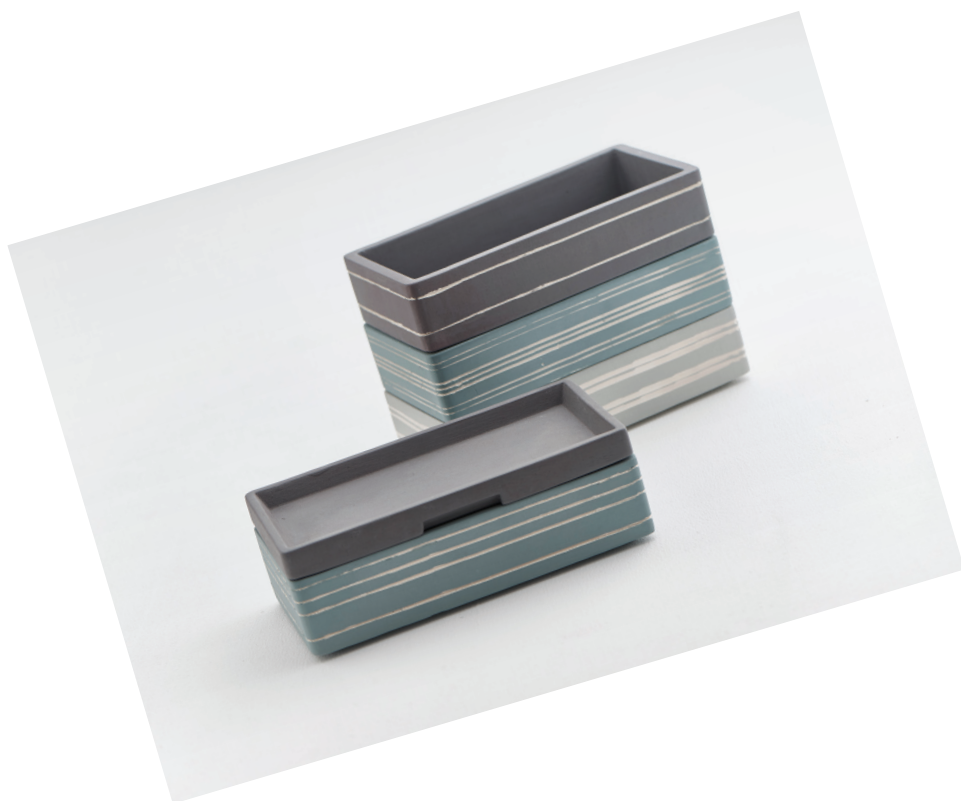
הייצרנות התעשייתית מושפעת באופן רציף מהתפתחות טכנולוגית, כאשר אלו ניכרות בתצורת המוצר הסופי הנושא "חותם טכנולוגי" דרכו אפשר להתחקות חזרה ולהבין את אופן ייצורו. יתרה מכך, אבולוציה טכנולוגית משפיעה על מכלול העיצוב בנקודת זמן - הצורה, המבנה, התפקוד והיחסים ביניהם. ב'קווים' יהלומי והדר מציגים פרשנות חדשה ל"מסרקות", טכניקה עתיקה של עיטור, אשר היתה נפוצה בלפיד ובמפעלים נוספים בארץ. 'קווים' עושה שימוש בטכניקה של סירוק באמצעות כלי משונן, החורט באופן מכני את פני השטח של החפץ וחושף את צבעו המקורי של החומר מבעד לשכבה של אנגוב צבעוני. הדר ויהלומי עיצבו מערכת כלים הנערמים אחד על גבי השני ומאפשרים עיטור בו - זמני של חמישה כלים הניתנים לשימוש כקבוצה או כבודדים, ולהרכבה מחדש לקבלת קומפוזיציות שונות. מכונת הסירוק הפשוטה שפיתחו מותאמת לגודל הכלי ומאפשרת עיטור מהיר של הכלים והחלפה קלה של המסרקות. המסרקות עצמן מיוצרות בטכניקה של חיתוך לייזר המאפשרת ניסוי והשמה של דוגמאות חדשות במהירות.

יהלומיס

טל הדר ורועי יהלומי

קווים

אבנית ביציקה לתבנית,
אנגוב, חריטה מכנית

חלק מהותי מתכנון של חפץ המיועד לייצור סדרתי היא הבנה של סך הפעולות והתהליכים שהחפץ עובר בשרשרת הייצור והתחשבות בהם בעיצוב הכלי עצמו. הבנת התהליכים והכרתם מהווה פוטנציאל להתערבויות וחדשנות שאינה בהכרח יצירת יש מאין אלא מניפולציה וחשיבה מחדש בתוך הסדר הקיים.

אחת הקולקציות המזוהות של לפיד היא סרוויס עם עיטור של פסים בגוונים שונים המבוצעים בעזרת אובניים, טכניקה היוצרת קווים רדיאליים על-גבי הכלי. המקריות שהתקיימה בין הצורה לשפת העיטור, שאפיינה פעמים רבות את כלי לפיד, עוררה אצל אנדרי ושי רצון לחפש יחסים אופטימאליים בין השניים אשר יובילו לתחושת איזון מושלמת. **‘צביעה בגלגל’** מבטאת פרשנות עכשווית לסגנון העיטור האייקוני של לפיד ומתרגמת אותו למערכת יחסים חדשה בין הכלי והעיטור.

בקולקציה המוצגת גאומטריית הכלי נועדה להעצים את ההשתנות הצבעונית המושגת ע"י טכניקה של ריסוס אנגוב. לצורך שכלול הטכניקה ובחינת היחסים שבין הצורה לעיטור נבנו אובניים חשמליות יעודיות להן סיבוב איטי המאפשר שליטה וחקירה של מופע הצבע בגאומטריה נתונה.

שי ניפוזי ואנדרי גרישקו

צביעה בגלגל

אדמית ביציקה לתבנית,
אנגוב וגלזורה שקופה

בתעשייה מקומית גלום הפוטנציאל להתפתחות של שיתופי פעולה עם מעצבים המפתחים מוצרים על בסיס של מחקר וניסוי. האפשרות להתנסות עם אחת המכונות במפעל או לבדוק תערובת חדשה של חומר הם תנאים הכרחיים לקיום של תהליך עיצוב המבוסס על הכרות אישית ומעמיקה בין היוצר לבין הייצרן. הסדרה 'שלוש הצעות לסט חדש' היא תולדה של דיאלוג דימויני בין ובמן לבין תחנות הייצור השונות של מפעל לפיד. ובמן מזהה בתוצרת של לפיד איכויות של אילתור וחוסר תכנון, המתבטאות בשפות עיצוביות רבות ולעתים סותרות, ובשימוש בעיטור על מנת לייצר קולקציות נבדלות המורכבות מכלים זהים. סדרת הכלים מיוצרת בעזרת הג'יגר, כלי עבודה מרכזי בתעשיית הקרמיקה המשלב בין אובניים מכאניים לתבניות גבס, ומאפשר ייצור זול ומהיר של כלים רבים. הכלים המוצגים משקפים תהליך למידה של טכנולוגיה זו עד לכדי ביסוס יכולת תעשייתית. ניתן לראות בקולקציה את טביעת היד של ובמן הבודק אסטרטגיות שונות של עיטור ידני, כפי שהתבצע במחלקת העיטור של לפיד, לצד נסיונות שליטה בטכנולוגיה עצמה.

עודד ובמן

שלוש הצעות לסט חדש

אבנית בלחיצה בג'יגר,
אנגוב וגלזורה שקופה

הסדרה 'Naturalization' מציעה תהליך ייצור המתייחס לקונפליקט שתחילתו בשנות השמונים: מחד, הרצון לייצר מוצרים מקומיים, מאידך עלות הייצור הגבוהה שלהם יחסית למוצרים מיובאים ממזרח אסיה. הקולקציה בוחנת האם מניפולציות כמו הוספה של שכבת גלזורה, עיצוב, ועיטור, מסוגלים להמיר כלי תעשייתי אנונימי שיוצר במזרח אסיה על ידי תאגיד בינלאומי, לכלי המבטא מלאכת-יד מקומית. העיטורים בסדרה של אהלי מבוצעים באמצעות ציור בצבעי אובר-גלייז במקביל לטבילה ומריחת גלזורה, אשר הופכים כל כלי בסדרה לפריט יחידני בעל עיטור חומרי.

בסדרה זו אהלי עושה שימוש בכלי איקאה כמקרה בוחן לאנונימיות של הכלים התעשייתיים. מאז נפתח סניף איקאה הראשון בארץ, הפכו המוצרים של החברה למרכיב בסיסי בנוף של כל בית בישראל. כלי הבית של החברה נפוצים וזולים, כך שאין טעם של ממש לנסות ולהתחרות בהם מבחינה כלכלית, טוען אהלי. סדרת 'Naturalization' מתיחסת לכלי איקאה כאל חומר גלם זול ואיכותי, ומוסיפה אליהם רובד ייצור מקומי השואף לנסח מחדש את ערכו הנתפס של הכלי התעשייתי.

איתי אהלי

Naturalization

רדי מייד,
צביעה חופשית
בגלזורות משתנות
אובר-גלייז

תעשיית הקרמיקה בארץ פעלה במשך כשישים שנה לספק בעיקר את הצורך של השוק המקומי בכלים שימושיים ויום-יומיים. אפשר לראות בכלים אלה השפעות אירופאיות ברורות, בנסיון של היצרנים המקומיים להידמות למפעלים המובילים בסקנדינביה, אנגליה, הולנד וגרמניה. למעשה, שנות פעילות מעטות מדי לא איפשרו למפעלים המקומיים די זמן להבשיל לכדי יצירת שפה זהות מקוריים ומובדלים משלהם. 'איילות חדשות' מנסה לדמיין רצף פעילות במפעל לפיד עד לימינו, ואת ההתפתחויות העיצוביות, הטכנולוגיות והחומריות שהתרחשו בזמן זה. אדלביץ מדמינת את המשך ההבשלה של השפה ה"לפידית" דרך קולקציית 'ערבסקה', שאותה היא מדמינת כמגשימת השאיפה לתוצרת אירופאית איכותית, בדמות כלי פורצלן לבנים כשלג עם עיטורים בכחול-קובלט עז. את הביטוי למקומיות רואה אדלביץ בעיטור האיילות הקופצות, וביסוסה כאיקונה גרפית מקומית.

אליאונורה אורלי אדלביץ

איילות חדשות

רדי מייד ודקאלים
על בסיס קובלט (צלחות
וכוסות), פורצלן ביציקה
לתבנית (כוסות)

לצד ההיבט הכלכלי שלהן, ייצור והפצה נרחבים של חפצים יומיומיים שימושיים הן גם פעולות בעלות משמעויות תרבותיות. כלי הבית של לפיד יוצרו מחומרים מיובאים, במכונות מיובאות, ולרוב ניסו לחקות דגמים ועיטורים שהיו פופולאריים באותה עת באירופה. אף על פי כן, הם מוכרים לישראלים רבים ככלי האוכל היום יומיים של ילדותם, ומעצם כך מהווים סימן קולקטיבי למקומיות. פרנס מבקשת לטעון את הכלים המוכרים ברובד נוסף של מקומיות, רובד על-תרבותי של עולם החי והצומח.

מקבץ מתוך הסדרה 'חי וצומח מבוי' מבוסס על כלי לפיד מקוריים שנדדו במהלך הזמן מארון המטבח אל הויטרינה, שחדלו להיות שימושיים והפכו לחלק מהנוף הביתי. הקולקציה מבקשת להשלים מהלך שהתחילו תעשיות הקרמיקה בשנותן הראשונות, ולדון דרכם בשאלות של מקומיות ויומיומיות.

מיה מוצ'בסקי פרנס

מקבץ מתוך הסדרה 'חי וצומח מבוי'

רדי מייד ודקאליים

'Valley' מייצגת את חזונו האוטופי של כרמון, המדמיין מפעל קרמי משגשג ומצליח בארץ ובעולם, החושף את חזונו החדשה דרך סט קלאסי של קנקן וכוסות. קנקן/כד הוא כלי אייקוני, בעל מסורת ארוכה המתפרשת לאורך רצף התפתחות הקרמיקה ולכן נבחר לשאת את השפה החדשה של המפעל.

שפת העיצוב שנבחרה משתמשת בקונטור המוכר של הכד במקביל למערכת משטחים שמקורה בעולם של תכנון בתלת מימד ממוחשב המאפיינת את עבודתו של כרמון. התפתחות הידיית ממחישה היטב את האתגר העיצובי והשפה התלת מימדית אותה חיפש המזוהה במעברים הומוגניים חזורים בין מרכיבי האובייקט.

סטודיו דור כרמון

Valley

אדמית ביציקה לתבנית, גלזורה שקופה ושחורה, לאסטר זהב

תבניות ויציקה:

סטודיו קאהן

הדימוים המוקפאים של זליג מתייחסים לעולם יצרני הנמצא בתנועה ושינוי מתמיד, ולפעולת המעצב המנסה לפרק ולהגדיר מחדש טכניקות מסורתיות ופסי ייצור מקובלים על מנת לצקת לתוכם מחשבות חדשות. זליג מגיבה לעשייה בתערוכה על ידי יצירת מחולל דיגיטאלי הפועל מתוך תנועה סיבובית ומייצר דימוים נעים הנראים כצורות בעלות נפח, כביטוי לעשייה הקרמית. הדימויים - שלעיתים נדמים כתבנית ולעיתים ככד - הם שילוב של צורה דינאמית המיוצרת בקוד, ומפעולה ספונטאנית של הקפאת הדימוי הנע.

דנה זליג

Glyphs

מיצב וידאו,
קוד, דימוי דיגיטאלי
וידאו בלופ
עריכת וידאו:
ולדימיר קוזורוביצקי

Benyamini
Contemporary Ceramics Center